TIESAS RĪKOJUMS (pirmā palāta)

2011. gada 10. jūnijā *

Lieta C-155/11 PPU

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Rechtbank 's-Gravenhage* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2011. gada 31. martā un kas Tiesā reģistrēts tajā pašā datumā, tiesvedībā

Bibi Mohammad Imran

pret

Minister van Buitenlandse Zaken.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: pirmās palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents), M. Ilešičs [*M. Ilešič*], M. Safjans [*M. Safjan*] un M. Bergere [*M. Berger*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

uzklausījusi ģenerāladvokātu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2003. gada 22. septembra Direktīvas 2003/86/EK par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos (OV L 251, 12. lpp.) 7. panta 2. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā Mohamada Imrane [*Mohammad Imran*] pret *Minister van Buitenlandse Zaken* (ārlietu ministrs) par ministra atteikumu Mohamadai Imranei piešķirt pagaidu uzturēšanās atļauju Nīderlandes teritorijā.

Pamata lieta un prejudiciālie jautājumi

3 2009. gada 19. jūnijā Mohamada Imrane Nīderlandes vēstniecībā Ņūdeli (Indija) iesniedza pieteikumu par pagaidu uzturēšanās atļauju, lai Nīderlandē uzturētos pie sava laulātā A. Safi.

4 Ar 2009. gada 20. jūlija lēmumu *Minister van Buitenlandse Zaken* šo pieteikumu noraidīja.

5 Ar 2009. gada 10. augusta vēstuli Mohamada Imrane par šo lēmumu iesniedza sūdzību.

6 No iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka astoņi Mohamadas Imranes bērni, no kuriem septiņi ir nepilngadīgi, kopš 2009. gada 5. augusta likumīgi uzturas Nīderlandē. A. Safi un bērniem ir Afganistānas pilsonība. A. Safi nekad nav bijusi pagaidu uzturēšanās atļauja saskaņā ar Ārvalstnieku likuma 29. panta pirmās daļas a), b) vai c) punktu (*Vreemdelingenwet 2000*).

7 Ar 2010. gada 15. februāra lēmumu *Minister van Buitenlandse Zaken* atzina Mohamadas Imranes sūdzību par nepamatotu, jo nav ticis pierādīts, ka viņa būtu sekmīgi nokārtojusi Nīderlandes tiesiskajā regulējumā prasīto integrācijas pamateksāmenu. Kā norāda *Minister van Buitenlandse Zaken*, Mohamada Imrane nav izvirzījusi nevienu konkrētu faktu, kas radītu šaubas par 2009. gada 21. aprīļa medicīniskā atzinuma, kuru izdevis diplomātiskās pārstāvniecības Ņūdeli uzticības ārsts un no kura neizriet, ka viņu no šī eksāmena varētu atbrīvot veselības apsvērumu dēļ, pareizību vai pilnību.

8 2010. gada 15. martā Mohamada Imrane šo lēmumu pārsūdzēja *Rechtbank 's-Gravenhage* [Hāgas tiesā].

9 *Rechtbank 's-Gravenhage* jautā, vai Nīderlandes tiesiskajā regulējumā paredzētais pienākums, ka trešo valstu pilsoņu ģimenes locekļiem, kuri vēlas izmantot tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos, pirms pievienošanās savai ģimenei Nīderlandē vispirms

ārvalstīs ir jānokārto integrācijas eksāmens, nav uzskatāms par pārāk šauru Direktīvas 2003/86 7. panta 2. punkta interpretāciju.

10 Šādos apstākļos *Rechtbank 's-Gravenhage* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai ar Direktīvas [2003/86] 7. panta 2. punktu tiek pieļauts, ka trešās valsts pilsoņa, kas likumīgi uzturas dalībvalstī, ģimenes loceklim šīs direktīvas 4. panta nozīmē šī dalībvalsts atsaka iebraukšanu un uzturēšanos, pamatojoties tikai uz to, ka šis ģimenes loceklis nav nokārtojis atbilstoši šīs dalībvalsts tiesību normām paredzēto integrācijas pārbaudi ārvalstī?

2) Vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, nozīme ir tam, ka ģimenes locekļa gadījumā runa ir par astoņu šajā dalībvalstī likumīgi uzturošos bērnu, septiņi no kuriem ir nepilngadīgi, māti?

3) Vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, nozīme ir tam, vai ģimenes loceklim tā uzturēšanās valstī ir pieeja izglītībai minētās dalībvalsts valodā?

4) Vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, nozīme ir tam, vai ģimenes loceklis, ievērojot viņa vai viņas izglītības līmeni un personīgo situāciju, it īpaši medicīniskas problēmas, ir spējīgs pārskatāmā laikposmā veiksmīgi nokārtot šo pārbaudi?

5) Vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, nozīme ir tam, ka netiek veikts nekāds izvērtējums atbilstoši Direktīvas [2003/86] 5. panta 5. punkta un 17. panta, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 24. panta noteikumiem vai arī samērīguma principam?

6) Vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, nozīme ir tam, ka noteiktu citu trešo valstu pilsoņi, jau pamatojoties uz viņu pilsonību, ir atbrīvoti no pienākuma veiksmīgi nokārtot integrācijas pārbaudi ārvalstī?"

Tiesvedība Tiesā

11 Ar 2011. gada 11. aprīļa vēstuli, ko Tiesas kanceleja saņēma tajā pašā dienā, *Rechtbank 's-Gravenhage* iesniedza pieteikumu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot steidzamības tiesvedību saskaņā ar Tiesas Reglamenta 104.b pantu.

12 Ar 2011. gada 14. aprīļa lēmumu pirmā palāta šo pieteikumu apmierināja.

13 Ar 2011. gada 19. maija vēstuli, ko Tiesas kanceleja saņēma tajā pašā dienā, *Minister van Buitenlandse Zaken* informēja Tiesu, ka tas ar 2011. gada 12. maija lēmumu pēc atkārtotas izskatīšanas Mohamadas Imranes 2009. gada 10. augusta sūdzību ir atzinis par pamatotu un ka līdz ar to 2010. gada 15. februāra lēmums, kas tika pārsūdzēts tiesā, ir spēkā neesošs.

14 Ar 2011. gada 30. maija vēstuli, ko Tiesas kanceleja saņēma tajā pašā dienā, iesniedzējtiesa informēja Tiesu, ka Nīderlandes vēstniecība Islamabadā (Pakistāna) šajā dienā Mohamadai Imranei ir izsniegusi pagaidu uzturēšanās atļauju. Šādos apstākļos

iesniedzējtiesa uzskata, ka prejudiciālie jautājumi ir zaudējuši steidzamo raksturu, un lūdz Tiesu nepiemērot Reglamenta 104.b pantā paredzēto steidzamības tiesvedību. Taču tā uzskata, ka pašlaik nebūtu lietderīgi atsaukt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, jo Mohamada Imrane vēl nav atteikusies no prasības, kas celta pret 2010. gada 15. februāra lēmumu, un viņa vēl plāno celt prasību par zaudējumu atlīdzību.

Par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu

15 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 267. pantā paredzētā procedūra ir tāds sadarbības instruments starp Tiesu un valsts tiesām, ar kura palīdzību Tiesa sniedz valsts tiesām Savienības tiesību interpretāciju, kas tām ir nepieciešama, lai atrisinātu iesniegtās lietas (it īpaši skat. 1998. gada 12. marta spriedumu lietā C-314/96 *Djabali*, *Recueil*, I-1149. lpp., 17. punkts; 2005. gada 20. janvāra spriedumu lietā C-225/02 *García Blanco*, Krājums, I-523. lpp., 26. punkts, un 2010. gada 14. oktobra rīkojumu lietā C-336/08 *Reinke*, 13. punkts).

16 Šajā lietā Nīderlandes valdība ir norādījusi Tiesai, ka 2010. gada 15. februāra lēmums, par kuru pamata tiesvedībā ir celta prasība, ir spēkā neesošs, tāpēc ka ar 2011. gada 12. maija lēmumu pēc atkārtotas izskatīšanas Mohamadas Imranes 2009. gada 10. augusta sūdzība ir atzīta par pamatotu.

17 Šī informācija būtībā ir apstiprināta iesniedzējtiesas 2011. gada 30. maija vēstulē.

18 Jākonstatē, ka Mohamadas Imranes pieteikums par pagaidu uzturēšanās atļauju ir ticis apmierināts un tādēļ pamata tiesvedībai vairs nav priekšmeta.

19 Tomēr minētajā 2011. gada 30. maija vēstulē iesniedzējtiesa ir paudusi vēlmi uzturēt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, jo Mohamada Imrane plāno celt prasību par zaudējumu atlīdzību.

20 Taču jākonstatē, ka šādas prasības celšana pašreizējā stadijā vēl ir tikai iespējama un hipotētiska.

21 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prejudiciāla nolēmuma iemesls nav konsultatīvu atzinumu sniegšana par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem, bet gan nepieciešamība atrisināt strīdu (it īpaši skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *García Blanco*, 28. punkts, un 2009. gada 24. marta rīkojumu lietā C-525/06 *Nationale Loterij*, Krājums, I-2197. lpp., 10. punkts).

22 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu nav jālemj.

Par tiesāšanās izdevumiem

23 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Izbeigt tiesvedību lietā par *Rechtbank 's-Gravenhage* (Nīderlande) 2011. gada 31. marta lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

[Paraksti]